

Мій Маріуполь

Сьогодні я знаходжусь далеко від дому, я не чую потужних вибухів і звуків повітряної тривоги. Але моє серце назавжди залишилось у найкращому місті на Землі – в Маріуполі.

З кожним роком Маріуполь становився все красивіше. Будувалися нові дитячі і спортивні майданчики, ремонтували школи і дитячі садки. На день Святого Миколая в Маріуполі перед Драматичним театром прикрашали чарівну ялинку, яка вважалася однією з найкращих у Європі. А парк «Веселка» був улюбленим місцем відпочинку нашої родини. З молодшим братиком і друзями ми любили гратися на майданчиках в цьому парку, гойдатися на гойдалках, а потім купатися у фонтані.

Наш будинок знаходиться на лівому березі Маріуполя, недалеко від комбіната Азовсталь, в десяти хвилинах від Азовського моря. Влітку кожного дня ми з мамою ходили на море. Азовське море дуже тепле, тому що воно зовсім неглибоке. Із братиком ми годували хлібом чайок, які зовсім нас не лякалися і брали їжу майже з рук. В Маріуполі у мене було багато друзів, з якими я любила проводити час. Здавалося, так буде завжди.

Життя людей змінилося вранці 24 лютого, коли всі прокинулись від вибухів. Здрігалася земля, плакали діти. Мама сказала, що почалась війна. Всі люди жили в підвалах, там було холодно і страшно. Води не було, тому люди зливали воду з батареї і пили її. Під час бомбардування з неба спускалися вогняні шари та падали на землю, залітали у вікна, які вже всі були вибиті від вибухів, і починалась пожежа. Люди як могли самотужки гасити вогнище.

Залишитись живими змогли лише ті, хто ховався у підвалах. У березні не стало мого дідуся. В нього зупинилося серце під час потужних бомбардувань. Отримали поранення або загинуло багато наших сусідів.

Майже всі будинки, що стояли поруч з нашим, було зруйновано. Згоріла і «Світлиця», куди я ходила із сестричкою малювати картини (Рис. 1). Пані Катерина пригощала нас печивом і чаєм. Для старших дітей вона проводила курси невідкладної допомоги. Під час війни пані Катерина врятувала багато людей, надавала їм першу допомогу, відвозила до лікарні, роздавала людям їжу і ліки.

Я дуже любила проводити час у «Світлиці» з друзями. Найкращі дитячі роботи виставляли у вікнах «Світлиці». На початку березня згорів будинок на Морському бульварі, в якому знаходилась «Світлиця», але вогонь не пошкодив дитячу студію і картини, які малювали діти. Здавалосьь, янгол-охоронець оберігає місце дитячого щастя. Потім під час бомбардувань сполохнула пожежа, і від картин залишився попіл, а мені залишилися лише

спогади і фотографії моїх робіт, які зробила матуся. На малюнках можна побачити порт міста Маріуполя і соняшники, які є символом України (Рис. 2, Рис. 3).

Рис. 1 Світлиця

Рис. 2. Порт міста Маріуполь

Рис. 3. Соняшники

Більш за все на світі я хочу, щоб закінчилася війна. Я хочу повернутися в Маріуполь, хочу побачити і обійняти свою бабусю, своїх друзів. Я впевнена, що намалюю в «Світлиці» найкращу картину про МІЙ МАРІУПОЛЬ...

Єдиноріжка